

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 6CoCsp/16/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119403003
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 08. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Jana Janics Bajánková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2023:6119403003.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Jany Janics Bajánkovej a členov senátu JUDr. Zuzany Kučerovej a JUDr. Otílie Belavej, v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpený Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 53 255 739, proti žalovanej: O. X., Z. XX.XX.XXXX, B. O. X, Q., zastúpená JUDr. Ladislav Riedl, Advokátska kancelária, so sídlom Slovenská 46, Prešov, o zaplatenie 3.000 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovanej proti rozsudku bývalého Okresného súdu Bratislava III zo dňa 21.októbra 2021, č.k. 11Csp/5/2020-121, takto

rozhodol:

Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie sa **z r u š u j e** a vec sa mu **v r a c i a** na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi 3000 eur spolu s úrokom z omeškania z uvedenej sumy vo výške 5 % ročne od 11.12.2018 do zaplatenia, to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku (I. výrok); žalobcovi priznal proti žalovanej nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu (II. výrok).

2. Rozhodnutie vo veci samej právne odôvodnil ust. § 1 ods. 2, § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, § 497 Obchodného zákonníka, § 517 Občianskeho zákonníka, § 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z. a vecne tým, že mal za preukázané, že žalovaná dňa 08.08.2014 uzatvorila s právnym predchodcom žalobcu, Č. H. B., T..Q., zmluvu o spotrebiteľskom úvere, na základe ktorej jej právny predchodca žalobcu poskytol finančné prostriedky vo výške 9.100 eur, ktoré sa zaviazala splácať v 120 splátkach vo výške po 125,32 eur mesačne. Splatnosť prvej splátky bola dojednaná na 20.09.2014 a splatnosť poslednej dňa 20.08.2024. Úroková sadza predstavovala sumu 10,90% p.a. Žalovaná úver nesplácala riadne a včas, keď uhradila celkovo čiastku 3.763,75 eur pričom posledná splátka bola vykonaná v novembri 2016. Právny predchodca žalobcu žalovanú vyzýval na úhradu splátok a listom zo dňa 21.03.2017 jej v súlade so Všeobecnými obchodnými podmienkami oznámil, že vyhlásil úver dňom 20.03.2017 za splatný. Výzva bola žalovanej doručená dňa 23.03.2017. Po zosplatnení úveru bola pohľadávka postúpená na žalobcu, ktorého súd prvej inštancie považoval za aktívne legitimovaného v tomto spore. Okresný súd preto považoval žalobu za dôvodnú, mal za to, že žalobca nárok preukázal, žalovaná suma predstavuje časť neuhradenej istiny, preto žalobe vyhovel a zaviazal žalovanú ku zaplateniu istiny v sume 3.000 eur a k zaplateniu úrokov z omeškania v zákonnej výške 5 % p.a. z nezaplatennej sumy od 11.12.2018 (výzva na zaplatenie) do zaplatenia.

3. Námietku žalovanej, že právny predchodca žalobcu pri poskytnutí úveru nepostupoval s odbornou starostlivosťou a neskúmal schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver a preto žalobca nie je oprávnený vyžadovať jednorázové splatenie spotrebiteľského úveru, považoval súd prvej inštancie za nedôvodnú. Mal za to, že v spore bolo preukázané, že právny predchodca žalobcu skúmal bonitu žalovanej, navyše sama žalovaná uviedla, že jej totožná banka poskytla úver v roku 2012, t.j. dva roky

pred poskytnutím tohto úveru a to vo výške 3.500 eur so splátkou vo výške 98,22 eur, splátka oboch úverov bola cca 230 eur mesačne a žalovaná úver, ktorý je predmetom tohto sporu do roku 2016 aj splácala, čo tiež svedčí o tom, že banka posudzovala jej schopnosť splácať uvedený spotrebiteľský úver.

4. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. tak, že plne procesne úspešnému žalobcovi priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu s tým, že o výške náhrady si vyhradil rozhodnúť po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením (§ 262 ods. 2 C.s.p.)

5. Proti tomuto rozsudku podala žalovaná v zákonnej lehote odvolanie a navrhla odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu zamietne. Namietala, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Zopakovala, že už v odpore proti platobnému rozkazu uviedla, že žalobca ani jeho predchodca neosvedčil dodržanie dikcie zákona pri zosplatnení úveru, pretože podľa § 565 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nespĺnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené a podľa § 53 ods. 9 citovaného zákona vtedy, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 Občianskeho zákonníka najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Akcentovala, že v Zmluve sa o tomto práve po nezaplatení splátky výslovná dohoda nenachádza. Preto mala za to, že nemohlo dôjsť ku predčasnému ukončeniu úverovej zmluvy, ktorej prirodzená splatnosť nastane v roku 2024. Vzhľadom na uvedené rozvinula, že nesplátna pohľadávka nie je prevoditeľná na iného veriteľa a preto žalobca nie je nositeľom aktívnej vecnej legitímácie v tomto spore. Zdôraznila, že v zmysle § 17 ods. 1 ZoSÚ účinného v čase postúpenia pohľadávky práva vyplývajúce zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere neprechádzali a veriteľ ich nemohol previesť na tretiu osobu okrem prípadu, ak prechádzala alebo sa postupovala pohľadávka so všetkými právami s ňou spojenými a buď išlo o prechod alebo postúpenie z veriteľa oprávneného poskytovať spotrebiteľský úver podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu na veriteľa podľa § 20 ods. 1 písm. a), banku, zahraničnú banku alebo pobočku zahraničnej banky, a prechádzala alebo postupovala sa pohľadávka po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru alebo pohľadávka, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Súd prvej inštancie sa však s touto jej procesnou obranou v odôvodnení napadnutého rozsudku žiadnym spôsobom nevyšporiadal. Z uvedeného dôvodu považovala napadnutý rozsudok za arbitrárny, nepresvedčivý a preto nelegitímny. Napokon považovala za vykonaným dokazovaním nepodložené závery súdu prvej inštancie o tom, že v konaní bolo preukázané, že právny predchodca žalobcu skúmal jej bonitu. Doplnila, že toto tvrdenie nebolo podporené ani žiadnou listinou v spise. Rozvinula, že k skúmaniu bonity žalobca predložil iba tvrdenie pracovníčky banky, aké ponuky pre ňu pripravili na základe deklarovaneho príjmu. Akcentovala, že skúmanie schopnosti splácať úver, ale predstavuje celý komplex povinností veriteľa, vrátane skúmania životných a iných nákladov dlžníka a výpisu z registra nesplatených úverov ku dňu poskytnutia nového úveru. Banka nič z tohto neurobila, preto sa jej konanie považuje za hrubé porušenie povinnosti posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Zhrnula, že zákon tak zakazuje predčasne ukončiť poskytnutý úver a v tomto konkrétnom prípade sa jednalo o konečnú splatnosť dňa 20.8.2024. Pritom k postúpeniu pohľadávky na žalobcu došlo už dňa 13.12.2018, ale v rozpore s právnymi predpismi. Žalobca sa tak nestal novým veriteľom

6. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu navrhol napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť. Mal za to, že žalovaná v podanom vyjadrení neuviedla žiadne skutočnosti a nepredložila dôkazy, ktoré by spochybňovali žalovaný nárok.

7. Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (ust. § 379 a § 380 C.s.p.), preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie, prejednal odvolanie bez nariadenia odvolacieho pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie žalovanej je dôvodné, a že rozsudok je potrebné zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

8. Predmetom odvolacieho prieskumu bol výrok rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi sumu 3000 eur a úroky z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 3000 eur od 11.12.2018 do zaplatenia, to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku) a závislý výrok o trovách konania.

9. V prejednávanej veci z obsahu súdneho spisu a dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie vyplýva, že zmluvu o spotrebiteľskom úvere (Zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXR) uzavrel pôvodný veriteľ (právny predchodca žalobcu) - Československá obchodná banka, a.s. a žalovaná v postavení dlžníka dňa 08.08.2014, predmetom ktorej zmluvy o úvere bolo poskytnutie úveru v sume 9.100 eur za podmienok v nej dohodnutých.

10. Na základe Rámcovej zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 10.12.2018 bola pohľadávka Československej obchodnej banky, a.s. (postupca) postúpená na žalobcu (postupník), ktorý si ju následne voči žalovanému uplatnil žalobou doručenou Okresnému súdu Banská Bystrica (upomínací súd) dňa 16.10.2019 a neskôr postúpenou na súd prvej inštancie.

11. Podľa ust. § 524 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, (1) Veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému. (2) S postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené.

Podľa ust. § 525 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, (1) Postúpiť nemožno pohľadávku, ktorá zaniká najneskôr smrťou veriteľa alebo ktorej obsah by sa zmenou veriteľa zmenil. Postúpiť nemožno ani pohľadávku, pokiaľ nemôže byť postihnutá výkonom rozhodnutia. (2) Nemožno postúpiť pohľadávku, ak by postúpenie odporovalo zákonu alebo dohode s dlžníkom.

Podľa § 565 Občianskeho zákonníka, ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

Podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa malo vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

Podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne; inak je neplatný.

Podľa ust. § 39 Občianskeho zákonníka neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

Podľa ust. § 11 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzatvorenia úverovej zmluvy (08.08.2014), ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez nahliadnutia do príslušnej databázy údajov o spotrebiteľoch na účely posudzovania ich schopnosti splácania úverov.

Podľa ust. § 7 ods. 1, 2 zákona o spotrebiteľských úveroch (v znení účinnom ku dňu 08.08.2014), veriteľ je pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru (ods. 1); spotrebiteľ je povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje potrebné na posúdenie schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver; tým nie je dotknuté právo veriteľa využívať informácie o spotrebiteľovi z príslušnej databázy za podmienok ustanovených osobitným zákonom (ods. 2).

Podľa ust. § 17 ods. 1 a 2 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu postúpenia pohľadávky (13.11.2020), (1) práva vyplývajúce zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere neprechádzajú a veriteľ ich nemôže previesť na tretiu osobu; to neplatí, ak prechádza alebo sa postupuje pohľadávka so všetkými právami s ňou spojenými a

(a) ide o prechod alebo postúpenie z veriteľa oprávneného poskytovať spotrebiteľský úver podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu na veriteľa podľa § 20 ods. 1 písm. a), banku, zahraničnú banku alebo pobočku zahraničnej banky, a

(b) prechádza alebo postupuje sa pohľadávka po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru alebo pohľadávka, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

(2) Práva vyplývajúce zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere neprechádzajú a veriteľ ich nemôže previesť na tretiu osobu; to neplatí, ak prechádza alebo sa postupuje pohľadávka so všetkými právami s ňou spojenými a

a) prechádza alebo postupuje sa pohľadávka po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru alebo pohľadávka, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru a

b) ide o prechod alebo postúpenie z veriteľa oprávneného poskytovať spotrebiteľský úver na blízku osobu spotrebiteľa, a to na základe písomnej žiadosti spotrebiteľa.

12. Bez vyriešenia otázky vecnej legitímácie strán sporu nemôže súd vo veci rozhodnúť, pretože skúmanie vecnej legitímácie strany sporu je procesnou povinnosťou každého vo veci konajúceho súdu. Preskúmanie vecnej legitímácie je imanentnou súčasťou každého súdneho konania, túto súd skúma vždy aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiaden z účastníkov konania nenamieta, a zistenie nedostatku vecnej legitímácie má za následok zamietnutie žaloby. Postup konajúceho súdu, ktorý opomenie vyriešenie podstatnej otázky, akou je otázka existencie vecnej legitímácie, k zodpovedaniu ktorej je konajúci súd ex offio viazaný, protirečí obsahu základného práva na súdnu ochranu garantovaného čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ako aj obsahu práva na spravodlivé súdne konanie garantovaného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (pozri nález ÚS SR, sp. zn. I. ÚS 407/2016-37).

13. Aktívnu legitímáciu v prejednávanej veci je potrebné posúdiť s ohľadom na skutočnosť, či došlo k platnému postúpeniu pohľadávky z Československej obchodnej banky a.s. na žalobcu k 10.12.2018, teda najmä, či došlo dňa 20.03.2017 k platnému zosplatneniu úveru a následne k splneniu ďalších predpokladov pre platné postúpenie pohľadávky vzhľadom na to, že predmetom postúpenia bola banková pohľadávka.

14. Možnosť veriteľa vyhlásiť predčasnú splatnosť celého dlhú predpokladá dohodu medzi ním a dlžníkom, podľa ktorej môže veriteľ žiadať zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky (§ 565 Občianskeho zákonníka). Žalobca ako veriteľ toto svoje právo odvodil z článku 9 ods. 2 písm. c) Všeobecných obchodných podmienok a poukázal na rozsudok súdneho dvora Európskej únie C 40/2015, podľa ktorého zmluva o úvere nemusí byť vyhotovená ako jediný dokument, ale všetky náležitosti musia byť vyhotovené písomne alebo na inom trvalom nosiči. Žalovaná namietala existenciu takejto dohody a súd prvej inštancie sa vo svojom rozsudku touto námietkou vôbec nezaoberala. V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že podmienkou pre to, aby náležitosti zmluvy a spotrebiteľskom úvere obsiahnuté v iných dokumentoch boli relevantné je, aby tieto osobitné dokumenty boli poskytnuté spotrebiteľovi súčasne, a to pred uzatvorením zmluvy; aby samotná zmluva o úvere obsahovala jednoznačné a presne odkazy na konkrétne ustanovenia všeobecných obchodných podmienok a musí byť jednoznačne preukázané, že spotrebiteľovi skutočne boli včas poskytnuté všetky relevantné povinné informácie. To znamená, že pokiaľ je dohoda o mimoriadnej predčasnej splatnosti celého dlhú uvedená v všeobecných obchodných podmienkach a nie v zmluve samotnej, musí veriteľ preukázať, že takáto dohoda bola so spotrebiteľom osobitne dojednaná, teda že pred podpisom zmluvy vedel, že vo všeobecných obchodných podmienkach sa takéto ustanovenie nachádza a on k nemu pristupuje.

15. Pokiaľ k takejto dohode medzi stranami došlo, veriteľ môže pristúpiť k mimoriadnemu zosplatneniu poskytnutého úveru iba v prípade splnenia dvoch kumulatívnych podmienok. Dlžník ako spotrebiteľ sa musí dostať do omeškania s úhradou splátky, toto omeškanie musí trvať viac ako 3 mesiace a zároveň musí veriteľ upozorniť dlžníka na možnosť uplatnenia práva mimoriadneho zosplatnenia úveru, a to v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Pod upozorením má zákonodarca na mysli adresovanú písomnosť, ktorá sa musí nevyhnutne dostať do sféry dispozície spotrebiteľa, a z ktorej obsahu musí byť zrejmé jednak splnenie zákonných podmienok uplatnenia režimu ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a jednak výslovne upozornenie spotrebiteľa na vykonanie práva podľa § 565 Občianskeho zákonníka a to v súlade s ustanovením § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Upozornenie ako právny úkon musí spĺňať podmienky určitosti a zrozumiteľnosti právneho úkonu a jeho forma musí korešpondovať s formou právneho úkonu, ktorým sa zakladal spotrebiteľský záväzok. Toto upozornenie musí obsahovať konkrétne informácie o tom k akému porušovaniu konkrétnej zmluvnej povinnosti došlo a je úlohou veriteľa nezameniteľným spôsobom toto porušenie zmluvnej povinnosti vymedziť. To znamená, že z písomného upozornenia musí explicitne vyplývať konkrétna splátka, s ktorou je dlžník v omeškaní a súvislosti s ktorou uplatňuje svoje právo podľa § 565 Občianskeho zákonníka v spojení s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka.

16. Pred uzatvorením zmluvy má veriteľ ešte povinnosť preveriť bonitu dlžníka v zmysle § 7 ods. 1, § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z., Pri jej nesplnení zákon sankcionuje dodávateľa (banku) nemožnosťou vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru, resp. pri hrubom porušení povinnosti aj bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru, zdôrazňujúc, že prípadné nepreukázanie tejto povinnosti má primárne vplyv na otázku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu. Pokiaľ by totiž banka (Československá obchodná banka, a.s.) nebola podľa ust. § 11 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch oprávnená postúpiť pohľadávku, ktorú jej zákon zakázal predčasne zosplatniť ako sankciu za nesplnenie § 7 ods. 2

zákona č. 129/2010 Z.z., čo ale vykonala dňa 10.12.2018, v nadväznosti na to by sa žalobca nemohol stať novým veriteľom na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok, z ktorého dôvodu by nebol aktívne vecne legitimovaným subjektom v konaní, pričom na uvedené súd prihlíada ex offa.

17. Odvolací súd dodáva, že súd má preskúmať dodržanie povinnosti dodávateľa skúmať úverovú bonitu spotrebiteľa (posúdiť schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver) z úradnej povinnosti (ex offa), ako vyplýva aj z rozsudku Súdneho dvora Európskej únie (ďalej len „SD EÚ“) zo dňa 05.03.2020, sp. zn. C-679/18, v ktorom SD EÚ uviedol, že „články 8 a 23 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS sa majú vykladať v tom zmysle, že vnútroštátnemu súdu ukladajú povinnosť preskúmať ex offa existenciu porušenia povinnosti stanovenej v článku 8 tejto smernice, podľa ktorej veriteľ musí pred uzavretím zmluvy posúdiť úverovú bonitu spotrebiteľa, a vyvodíť dôsledky, ktoré z porušenia tejto povinnosti vyplývajú vo vnútroštátnom práve, pod podmienkou, že sankcie spĺňajú požiadavky podľa uvedeného článku.“ V svetle týchto záverov SD EÚ nepostupoval súd prvej inštancie správne, keďže sa uvedenou otázkou (splnenie povinnosti právnym predchodcom žalobcu skúmať úverovú bonitu žalovanej podľa ust. § 7 zákona o ochrane spotrebiteľa) ex offa nezaoberal, teda vec v uvedenom rozsahu nesprávne právne posúdil. Aj záver súdu o tom, či žalobca postupoval v súlade s ust. § 7 zákona o spotrebiteľských úveroch, má dopad na posúdenie toho, či žalobca v konaní je aktívne vecne legitimovaným subjektom vo vzťahu k uplatnenému nároku.

18. Súd prvej inštancie neskúmal existenciu dohody podľa § 565 Občianskeho zákonníka (bod 14), nevysporiadal sa s otázkou, či upozornenie na predčasnú splatnosť celého dlhu má požadované náležitosti (bod 15), neskúmal ani splnenie povinnosti uvedené v ust. § 7 ods. 1 a § 11 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch. V dôsledku absentujúcej (nesprávnej) aplikácie právneho predpisu tak súd prvej inštancie nevykonal riadne dokazovanie na zistenie splnenia zákonných podmienok pre postúpenie pohľadávky, čím sa dopustil nesprávneho procesného postupu a keďže tento nedostatok vzhľadom na povahu a rozsah jeho procesných dôsledkov nebolo možné efektívne napraviť v odvolacom konaní, došlo tým k naplneniu dôvodu pre zrušenie rozsudku.

19. Vzhľadom k uvedenému odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie v zmysle ust. § 389 ods. 1 písm. b) a c) C.s.p. zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Úlohou súdu prvej inštancie bude zabezpečiť si dostatočný skutkový podklad pre posúdenie, či právny predchodca žalobcu konal s odbornou starostlivosťou podľa ust. § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, alebo naopak tieto povinnosti porušil, a teda sú naplnené predpoklady podľa § 11 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch (t.z. že právny predchodca žalobcu nebol oprávnený požadovať od žalovanej jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru), súčasne posúdiť splnenie zákonných predpokladov pre postúpenie žalovanej bankovej pohľadávky na žalobcu, vo veci opätovne rozhodnúť a odôvodnenie rozhodnutia vypracovať tak, aby zodpovedalo ust. § 220 ods. 2 C.s.p., riadiac sa právnym názorom vysloveným odvolacím súdom v tomto rozhodnutí (§ 391 ods. 2 C.s.p.); v novom rozhodnutí o veci súd prvej inštancie rozhodne o náhrade trov odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 C.s.p.).

20. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C. s. p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok dovolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok dovolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia dovolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C. s. p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C. s. p.).